

Sinisuga

TÄNA LEHES

HUMANITAARIDE TRIPP
TELEMAAILMA

lk 2

lk 4

KES ON MEIE KOOLJ
VALENTINID JA VALENTINAD

LÜG-I SALAJANE
KANGELANE MALLE

lk 5

M
A
-
R
-
P
O
R
T
R
E
E
L
U
G
U

lk 8

nostalgia disko

lk 7

ETV JA TV3

MEIE HUVIORBIIDIS

KARINA KIRS & GRETE
LEHEMAA

20. jaanuaril käisime LÜGI humanitaarklassidega suunapäeval Tallinnas. See oli tõeline televisioonipäev. Nimelt külastasime Tallinna telemaja, kus asuvad ETV stuudiod ja TV3 maja. Alustasime telemajaga, kus oli meil au saada põhjaliku ekskursiooni osaliseks. Ekskursiooni viisid läbi „Terevisiooni“ uudistelugeja Elo Ellermaa ja telemaja vanim töötaja 82-aastane Mai Mikiver.

Tänu neile saime näha mitmeid erinevaid tuntud telesaadete stuudiodid, näiteks statsionaarseid stuudiodid saadete „Terevisioon“ ja „Aktuaalne Kaamera“ ja „Lastetuba“ jaoks ning suuri stuudiodid, mida vastavalt saatele kujundatakse. Enamus meist olid väga ekstaasis „Terevisiooni“ stuudio külastamisest, sest eks ikka ole rõõm istuda sellel punasel diivanil, mida muidu näeb vaid televiisori vahendusel ning kus istuvad tavaliselt Urmas Vaino ja Katrin Viirpalu.

Ma arvan, et isegi neile, kellele ei paku uudised huvi, või mida Obama ookeani teeb, olid vägagi elevil, kui jõudsime Akutaalse Kaamera stuudiosse. Selle stuudio diktoritoolil istudes võis nii mõnelgi tekkida soov, et siin võiks isegi töötada.

ETV pea 60-aastasest ajaloost saime ülevaate muuseum-ruumides. Lastesaadete ruumides oli meil võimalus näha enda kunagisi lemmiksaadete staare. Alustades „Mõmmiaabitsa“ tege- lastest ja lõpetades kõige suurema

sõbra Leopoldiga. Samuti oli sinna koondatud ka paljude lemmikute Buratino ja tema sõprade kodust leitav mööbel. Hea, kui saab muuseumis asju näppida, see oli just selline tore muuseum.

Meie järgmiseks peatuseks oli TV3 maja, kuhu läksime telemängu „Me armastame Eestit“ salvestusele. Vaatamata sellele, et joogijanu oli juba esimese 10

ETV muuseum

„Me armastame Eestit“ võitjad

minutiga keele suulakke kinnitanud ja palvus meid oma kõrvalistujate külge kleepinud, läks võtte suhteliselt kiiresti – vaid 2 tundi. Stuudios saime teada, et

võistluse tulemustest ei tohi me teada anda ega salvestusel tehtud pilte jagada enne, kui saade ise eetrisse tuleb. Tuttavaid nägusid on võimalik näha 20.märts, kell 20:00 TV3st.

„Terevisiooni“ stuudio

„AK“ stuudio

„Lastetuba“ stuudio

SIIM JÜRISE:

“KOOSTÖÖ TAGAB
TULEMUSE”

GERLI UMAL

“Kõik kandidaadid on tegelikult mu väga head tuttavad ja suhtlus oli kogu aeg väga sõbralik. Muidugi konkurendid olid nad kõik, kuid sõprussidemeid selle pärast kaotada pole mõtet,” ütles 9. oktoobril Läänemaa Ühisgümnaasiumi teiseks monarhiks saanud Siim Jürise.

Koolis alati sõbraliku näoga vastu kõndiv 11. H klassi õpilane Siim oli üks kuuest monarhikandidaadist. Noormehel sõnul saaks koolis alati paremini minna, vaatamata sellele ei ole tal õppimisega probleeme. Ilmselt oligi Siimu rõõmus nägu ning sõbralik meel see, millega ta valijad ära võlus. Järgnev intervjuu on tehtud kohe pärast valimisi.

**Kuidas sisustad enda vaba aega?
Mida Sulle teha meeldib?**

Ma tegelen väga paljude asjadega korraga. Peamiselt teatri ja muusikaga. Mulle otseselt ei meeldi midagi konkreetset teha, pigem on mul hea olla, kui saan tegutseda. Niisama olla ja tühjalt passida ma ei oska.

Mis ajendas Sind monarhiks kandideerima?

Üheks suureks motivaatoriks oli kindlasti huvijuht Mairi, samuti sõbrad. Lisaks enda mõtted ja eesmärgid.

Kas teised kandidaadid olid Sulle pigem vaenlased või sõbrad?

Kõik kandidaadid on tegelikult mu väga head tuttavad ja suhtlus oli kogu aeg väga sõbralik. Muidugi, konkurendid olid nad kõik, kuid sõprussidemeid selle pärast kaotada pole mõtet.

Kui pingeline oli valimiste nädal Sinu jaoks?

Väga pingeline. Lisaks monarhinaädalale oli koolis veel ristimine, kus ma samuti tegutsesin. Esimesel debatil olin ma ukse taga väga närvis ning esimesele küsimusele vastasin väga halvasti. Hiljem see stress vähenes, aga nädal väsitas ikka korralikult ära.

Millised emotsioonid Sind valdasid kui said teada, et oled uus monarh?

Ma olin üpris rõõmus, ütlesin viisakalt kõigile aitäh ja naeratasin. Hiljem matemaatika kontrolltööd tehes sain aru, mis just toimunud oli. See oli päris tore hetk. Naersin omaette kontrolltööd tehes.

Kas infopääliku valimine oli teie jaoks raske?

Ei, kuna Regina ütles juba enne, et ta väga-väga-väga-väga tahab selleks saada, siis tulime talle vastu. Lisaks, poisile poleks see töö sobinud ning Paula on kasulikum VÕLVi aruteludes osalemisel.

Mis on Sinu esimene ülesanne monarhina?

Ma pole veel nädalatki monarh olnud ja see on väga raske küsimus. Ma arvan, et kohe midagi muutma hakata pole mõtet. Pigem vaadata, probleem üles otsida ning seejärel leida lahendus.

Fotol: Siim Jürise

**MONARHI 5 SOOVITUST
KEVADVÄSIMUSE VASTU**

1. Tee julgelt trenni, vähemalt 3 korda nädalas. Nagu ütleb Aavo: “Õige mees teeb trenni vähemalt 3 korda nädalas või siis 1 korra, see on ka vähemalt midagi.”

2. Ära karda esmaspäevi! Ükskõik kui jube see päev ka ei tunduks, reedeni on jäänud ainult 4 päeva. Sa saad selle nädalaga hakkama!

3. Sina, kes sa sööd iga päev koolis praadi, söö vahel suppi ka! Teed oma kõhule sellega ühe suure-suure pai.

4. Maga end välja ja ära tee seda koolis, päriselt ka, ära maga koolis!

5. Naudi kooli tulles ilusaid kevadisi päiksetõuse!

**KEVADE ALGUSENI ON
JÄÄNUD 36 PÄEVA!**

MEIE KOOLILEHE
NIME RISTIISA:
MARTIN NERMAN

MEIE KOOLI VALENTIINID JA VALENTINAD

Marleen ja
Kert - koos
1 a ja 10 k

Paulina ja
Carl-Jürgen
- 4 a ja 11 k

Grete ja
Ruts -
koos 1 a ja
9 k

Grete ja
Rivo koos
3 a ja 5 k

Karin ja
Egert - koos
1 a ja 7 k

Elis ja Andres
- koos 1 a ja
9 k

KUS KUMM
PAAR? VILU
JA ... KES ON
JÕULUVANA?

MEE KOOLI SALAJANE KANGELANE

GRETE PÖLLUSTE

Te kõik tunnete teda! Olete näinud oma silmaga, kuidas päev-päevalt täidab ta vaikides oma püha missiooni, muutes õppekeskkonda meile talutavamaks. Olete tunnistajateks, kui kohusetundlikult rühub too sangarlik isik sirge seljaga mööda LÜG-i koridore. Te kõik tunnete Mallet!

Pealtnäha vaikne ja rahumeelne koristajanna võtab mind vastu (pika minupoolse jälitustegevuse tulemusel)

0-korrusel asuvas ruumis, millest enamik õpilastel õrna aimugi pole. Ruumi täidab pidev torustikusahin, pesumasina müra ja Elmari raadiost kostuv muusika.

Olen tabanud Malle keset lõunasöögi nautimist - akna all asuval laual lebab tühi supikauss ja oma järge ootab poolik magustoit. Küsimuse peale, et ega tal midagi selle vastu pole, kui teda kooli ajalehe esimese numbri tarbeks küsitlen, vastab ta: "Ah, mis sa nüüd, miks ka mitte?" ja kutsub mind laua äärde istuma, kus keerab raadio vaikseks ja jätkab mugimist, tundes end minu seltskonnas mugavalt. Otsustan mitte aega raisata ja alustan intervjuerimist.

"Olete töötanud siin koolis selle avamisest saadik. Kas olete oma töökohaga rahul?"

Malle vaatab hetkeks kaugusesse ning vastab siis: "Peab ütleva, et olen küll. Minusugusele paras koht," ning lisab hetke pärast muheledes, "ma selline tava-mamma, hea ja lihtne töö minu jaoks, jooksen siin mööda treppe, saan trenni ilma

mingisugust klubikaarti omamata kätte ja makstakse peale ka veel."

Pean mainima, et Malle oskab õhkkonda oma siiruse ja huumoriga soojaks ning sõbralikuks muuta.

"Kust kohast te pärit olete? Kuidas siia tööle sattusite?"

Malle: "Tulen Tallinnast. Haapsalusse sattusin mehele mineku pärast. Mul on mõlemad pojad lõpetanud Wiedemanni gümnaasiumi, vanem poeg oli isegi esimene lend," lisab ta uhkelt ja vastab ka teisele küsimusele. "Aga tööle tulin siia seetõttu, et panin oma etno-poe sügisel kinni (mis ei tähenda, et äritegevus enam ei käiks) ja mõtlesin, et mis ma ikka niisama passin."

Küsimuse peale, et mis talle siin koolis eriti meeldib, kostab Malle, et ta on hullupööra vaimustuses meie Playbackidest. "Justkui Estonia filiaal, nii andekad õpilased on ikka siia kooli sattunud!" Lisaks kiidab ta ka veel eelmise aasta Jõuluballi, millest osa võttis. Kahjuks sel aastal jäi suurest töökoormusest tulenenud väsimuse tõttu ballile minek ära.

Eraldi toob ta ka välja oma kiindumuse kooli vastu.

"Tead, sellel koolil on oma ajalugu ja... kuidas ma nüüd

ütlen... Väga hea aura. Kui sisse astud, siis kohe tunned, kuidas kool kallistab," ning võrdleb Wiedemanni tänava maja Kuuse tänaval asuva koolihoonega, mille kohta Malle ütleb, et "sinna tuleb end lausa sisse pressida, niivõrd ebasõbralik."

Küsisin ka, **kas tal on tekkinud tööl oldud aja jooksul ka mõned lemmikõpilased.**

Malle vastab: "Ikka leidub õpilasi, kes teistest paremini silma jäävad oma viisakuse, toreduse, elurõõmuga... Sina oled ka üks neist, kooli peal on päris palju poissetüdrukuid, kes on meelde jäävad. Ja kui rääkida meelde jäävatest õpilastest, siis tahaksin eriti välja tuua need mõned "probleemsed" poisid, kes saavad alati punkt kümme minutit peale kellahelinat

kooliustest tubakavinguga sisse. Nende järgi võiks lausa kella sättida," lisab ta naljatades.

Jutuks tuli ka, **mis on tema kui koristaja õudusunenägu.**

Malle jäi pikalt mõtlema, mingi hetk ta pilk jäi pidama mu valgetel sokkidel ja andis lõpuks vastuse: "Vot, ma

Fotol: Malle

ei saa aru, miks mõned õpilased niivõrd ebaviisakalt käituvad ja lägestavad oma mustade jalanõudega. Kahju kohe vaadata, kuidas sa oma valged sokid koledaks kannad siin koolis. Tahaks kohe vastu küsida, et mitu sokipaari kuus koolipõrandate tõttu sul hukka lähevad?" küsib ta naerdes. "Mul pole küll häda midagi, käin oma papudega ringi ja kummikindaid on mul ka kõriauguni, saan end üleni sisse kiletada, aga vahest mõtlen, et peaks hakkama koolis ringi käes kilesusse jagama, ikka nõme vaadata, kuidas sinusugused sokkis lapsed peavad üle sogaste lompide hüppama, et üles tundidesse minna."

Jututeemaks tõusis ka kätepuhurite ja kuivatuspaberite teema. Malle on nõrindud õpilaste peale, kes toruummistusi korraldavad. "No kas nad siis ei saa aru, et ühe ummistuse korral tuleb koolil välja käia 300-400€ ja seda vahest isegi mitu korda kuus?" küsib ta nõutul häälel. "See raha läheb ju kõik teie endi heaolu arvelt, sellise summa eest saaks niivõrd palju toredaid asju õpilastele korraldada."

Mingi hetk avastan, et planeeritud 10 minutit intervjuud on veninud pea poole tunniseks, kuna oleme Mallega jäänud arutlema ja nalja tegema mitmete teemaväliste asjade üle. Küsin ka, **kas tal on midagi õpilastele öelda**. Malle jällegi mõtleb veidi ja vastab: "Eks ikka rõõmust meelt teile ja miski ei saaks olla toredam, kui hoiaksite enda ümber puhtust!"

enam niikuinii ei kuule. Keerasin siis pea teisele poole ning nautisin ilma. Kui ma jälle samale poole tagasi vaatasin, nägin, et kaugelt tuleb üks mees ja veab enda taga kelku. Mitte tavalist kelku, vaid vanaaegset rauast raami ja jalgedega kelku, millel puust iste. Kelgu vedamises pole midagi imelikku, kuid huvitav oli hoopis asi, mida kelgu peal veeti. Tegemist oli kasti Saku Originaaliga. Kogu selle aja peale jõudis buss peatusesse sõita ning kraam kelgult rändas bussi. Ju siis oli Haapsalus odavam õlu kui Tallinnas. Vähe sellest, et Eestis sellised muhedad mehed on.

Kui ma juba bussis istusin ja ümbrust jälgin, ootasin, millal buss stardib. Väljumiseni oli veel paar minutit aega ning kaugelt tuli hoogsal sammul naine, kes nägi välja kui väike päkapikk või võlur. Tal oli peas pikk vilditud sinine müts. Mitte et sel päeval veel vähe üllatusi või avastamisrõõmu oleks olnud. Kodupeatuses hüppasin bussilt maha ning jõudsin vaevu kaks sammu teha, kui mu õlale koputas keegi naine ja küsis: „Vabandage, kus on Kestvuspuu?“ Ilma pikema seletamiseta ütlesin naisele, et ta minuga kaasa tuleks, lähen sama teed, aga keeran lihtsalt kilomeetri varem paremale. Nii ma siis läksin koos selle võõraga. Kas ta ka oma sihtpunkti jõudis, seda ma ei tea. Hiljem pole ma toda neidu oma kodukandis kohanud.

KOOLIVABA PÄEV, VÕIB-OLLA

PAULA BUSSILOOD

ELMAR, PÄKAPIKK, ORIGINAAL JA NAINE

Üle-eelmisel õppeaastal pääsesin koolist varem ning seega oli bussini veel päris palju aega. Läksin raudteejaama rahulikult kõnnakul ja kui olin juba üsna lähedal, kuulsin, et kellelgi kuskil mängib raadio kohe täitsa kõvasti. Otsustasin silma pilgutamata, et see on mõni rullnokk oma bemmiga. Peatusesse jõudes avastasin pingilt oma üllatuseks vanamehe, nii 80-aastase, kelle kõrval oli kaasaskantav raadio, mis seda valju häält tegi. Raadio Elmar on alati head tantsumuusikat mänginud, nii ka seekord. Mees oli muheda olemisega ja endaga päris rahul. Alles talle päris lähedale jõudes mõistsin, miks volüüm põhjas – eks vanus ole kuulmisega oma töö teinud.

Kõndisin rahulikus tempos härrasest mööda ja jäin pingi kõrvale seisma. Arvasin, et kogu üllatus on läbi ja bussi pole sugugi igav oodata, kuid siis pöörasin pilgu taas kord vanamehele, kes isuga kokakoolat kulistas. Ega vist hammaste pärast sellises eas enam muretsema peagi, hea rahulik magusaid jookke juua ning kõrvad

Kargel hommikul möödunud talvel kiirustasin bussile. Liiga vara polnud mõtet minna, sest vastasel juhul oleks pidanud peatuses niisama külmuma. Jõudsingi siis päris täpselt, bussiga samal ajal. Lipsasin sisse, näitasin sõidukaarti ja istusin külmale istmele. Üsna kiirelt said kõik reisijad kohad leitud ning olimegi valmis lahkuma. Bussijuht keeras bussi ümber, lumi krudises rataste all. Kõik oli peaaegu täiuslik, aga.... siiski mitte. Jõle külm on istuda bussis, mille ukсед kinni ei lähe. Kui hüüdsime, et liialt õhku tuleb sisse, sai juht aru, milles asi, ja tuli uksi käsitsi kinni tõmbama. Aga ega ukсед siis allaandjad olnud. Nad osutasid päris kõva vastupanu ja streikisid korralikult. Bussijuht jooksis edasi-tagasi, kord uste, kord jälle nuppude juurde. Lõpuks läks üks mees talle siiski appi ja tõmbas ukсед ise kinni. Selle aja peale jõudsid kõik, kes hiljaks jäid, ka bussile ning meeolu oli juba päris lõbus – tasuta uksetsirkus! Vähemalt mulle oli see tasuta, sõidukaartideta seltskond pidi euro ja kakskümmend neli senti peale maksma. Jõudsimenasti järgmisesse peatusesse, ukсед tegid jälle pättust, sama mees näitas ustele nende koha kätte ja tõmbas need kinni. Terve tee linnani ei tahtnud ukсед töötada ning korra arvasin isegi, et kui minu koolipäev ära ei jää, siis esimene tund küll. Uuemõisas tõmmati need veel korra kinni ning kogu edasise tee töötasid need laitmatult kuni talve lõpuni.

Nostalgia disko

KARINA KIRS, GRETE
LEHEMÄA & KARMEL
NAUDRE

29. jaanuari õhtul kostus koolimajas kaasahaarav muusika, õhkkond oli lõbus ning inimesed veelgi lõbusamad – toimus 70ndate stiilis nostalgiadisko. Tavariietes oli vaid mõni üksik, ülejäänud olid end ehtinud peapaelte, suurte ehete, platvormkingade, alt laiade

pükste, vallatute lokkide, prillide ja paljude muude põnevate asjadega. Kogu seda ilu ja melu jäädvustas vilistlane-fotograaf Markus Sein.

Lisaks seltskonnale hoidsid suu naerul toredad auhinnalised mängud, nagu näiteks ajalehetants, limbo ja ajastule vastav viktoriin. Suurel ekraanil jooksid muusikavideod 70ndate suurimatest hittidest. Hea tantsumuusika tõttu ei jäänud tantsuplats inimtühjaks mitte kordagi, ilmselt olid kohale tulnud 70ndate muusika fännid. Huvijuht Mairi õpetas kogu rahvale ka ühistantsu ja see tuli kergejalgsel rahval kohe välja.

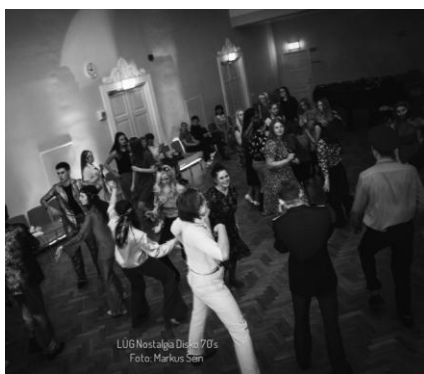
Väga hea meel oli näha nii suurt hulka õpetajaid, kes samuti olid teemakohase riietuse selga pannud ning olid asjas väga sees – tantsisid ja osalesid mängudes koos õpilastega.

Nagu kostüümipidudele omane, kuulutati ka seal välja stiilseim naine ning mees. Sellel korral olid nendeks Karina Kirs ja Villu Mustkivi.

Välja oli ka pandud auhind klassile, kust tuleb protsentuaalselt kõige rohkem osalejaid. Kõige hakkajamaks klassiks osutus 12.H, teisele kohale jäi 11.M ja kolmandaks tuli 11.H.

Auhindu jagasid võitjad lahkelt kõigiga.

Õpetajate sõnul oli see nagu suuremat sorti klassiõhtu – tulid need, kes tõesti tulla tahtsid, nägid vaeva ja muutsid seeläbi selle õhtu selliseks, millest paremat ei osanudki tahta. Jääme kindlasti ootama järgmist nostalgiadiskot ja loodetavasti saavad siis osa võtta ka need, kes esimesest ilma jäid. Loodame, et sellest üritusest saab meie kooli uus traditsioon.

KES ON MAIRI GROSSFELDT?

KARINA KIRS & GEERIT
KIKUT

Mairi on see blondipäine naine, kes tuleb koridoris vastu energilisel sammul, alati kuhugi kiirustamas. Kui koputate Mairi teise korruse lõpus oleva kabineti uksele, kutsub ta teid lahkesti sisse, pakub istet ümmarguse laua taga ja kuulab ära kõik teie mured ja rõõmud. Eriti oodatud on ettepanekud. Leidmata Mairit tema kabinetist, võib piiluda aulasse, kus ta otsib mehi, kes toolid kiiresti paika tõstaksid. Mitte, et ta ise ei jõuaks, lihtsalt siamaani ei ole õnnestunud tal end kloonida. Saage tuttavaks, Mairi Grossfeldt, meie kooli huvijuht (või vähemalt osake temast).

Mis on Sinu elu moto?

„Ela siin ja praegu ning hooli siin ja praegu“

Mida Sa pead kõige suuremaks eneseületuseks?

Mul ei tulegi kohe meelde..., aga äkki siis ikkagi see, et ma siiski käin ujumas. Olen kaks korda väiksena uppumisohus olnud ning arvasin, et ei julge enam selle tõttu kunagi vette minna.

Mida teeksid, kui võidaksid lotoga miljon eurot?

Kuna ma elan viiendal korrusel, siis unistan ma mingil määral oma majast, kus mul oleks ka aed. Ülejäänud raha kasutaksin ära reisimiseks. Ma meeletult armastan reisimist ning tahaksin kindlasti külastada tulevikus Austraaliat, Uus-Meremaad, Ameerika Ühendriike ning ka puhkusest

Fotol: Mairi ja tema VÕLVi rahvas

Hawaiiil ei ütleks ära. Ega sellest rahast enam vist palju järele jääkski.

Millisenä Sa mäletad oma lapsepõlve?

Oi, minu lapsepõlv oli väga õnnelik. Kuna ma olen kasvanud üles teadmiseiga, et elu on kogu aeg ilus, siis ühel hetkel viis mind see rivist korra välja, et kõik ei olegi tegelikult nii. Mu ema ja isa tegid selle aja meie jaoks võimalikult heaks. Mul olid ka vanaema ja vanaisa, kelle juures oli meil elu nagu Bullerby lastel. Maal mängisime õues tihti indiaanlasi ja ma tõesti arvan, et mul oli suurepärase lapsepõlve.

Kelleks Sa tahtsid väiksena saada?

Lasteaias oli üks mu unistusi saada iluuisutajaks. Algkooli ajal tuli suur tahtmine saada õpetajaks. Kodus ma mängisin nukkudega kooli ning pidasin iseig õpetajapäevikut. Kuid see tuhin läks suhteliselt kiiresti üle.

Miks Sa tahtsid huvijuhiks saada?

Tahtmisega ei olnud siin midagi pistmist. Sain huvijuhiks mitme väikese juhuse ja tolleaegse Haapsalu Wiedemanni Gümnaasiumi direktori kavaluse tulemusena. Elu asetas selle mulle

kandikul ette, tuli vaid otsustada, kas hüppan pea ees tundmatusse vette või mitte. Hüppasin.

Mida kujutab endast huvijuhi töö?

Lisaks hariduse andmisele toetab gümnaasium muu hulgas õpilaste iseseisvumist, oma maailmapildi kujunemist ja valmisolekut elus toime tulla; adekvaatse enesehinnangu kujunemist; koostööoskuste arendamist; kodanikuaktiivsuse ja -vastutuse väljakujunemist. Nii ongi õpetajate kõrvale vaja ka näiteks huvijuhti. Huvijuhi võimuses on õpilasesinduse töö koordineerimise ning erinevate ürituste ja projektide kaudu pakkuda noortele huvitavat tegevust, omaalgatust, vastutust ja rõõmu. Samuti liita kooliperet ja kujundada kooli mainet

Kui palju Sa pead mingisuguse ürituse õnnestumiseks vaeva nägema?

Sellise suurüritustega nagu näiteks Jõuluball on rohkesti sebumist, õhtute venimist öösse ja tunnet, et tahaks ennast kloonida. Suurt rolli õnnestumises ja tegevuste latusas kulgemises mängib kogu korraldav tiim. Aastad ei ole vennad ja mõnikord asjad lihtsalt ei toimi vaatamata pingutustele ja

äraproovitud nippidele. Publikul on kusjuures samuti oluline osa üldmulje kujunemises. Vahel taban end soovimast, et ei peaks enam koolipublikut kasvatama.

Kas lastega tegelemine paneb Sind ennast ka nooremana tundma?

Hmm. Ma tunnen end sellisena nagu ma olen – mittevanana. Erksana ja ajurakke tõhusalt liigutavana hoiab koolis töötamine aga küll. Ehk on selles tõepoolest mittevananemise retsept... Küsi sama küsimust 20 aasta pärast uuesti.

Kas Sa oled kursis sellega, et mõni kaheteistkümnendikki ei olnud teadlik, et meie koolis tegutseb huvijuht? Kas Sulle tuleks rohkem reklaami teha?

Jah, olen kursis, aga samas on õpilasesindusse kuuluda tahtjate hulk suurem, kui on kohti. Ehk on see isegi hea näitaja, et õpilasesindus paistab rohkem silma kui huvijuht?!

Reklaamida ei ole vaja mind, vaid tegevusi ja erinevatele maitsetele sobivaid projekte, milles osaledes on huvitavam koolielu. Reklaamida ja sisukamaks muuta saab oma kooli. Kool on oma õpilaste nägu.

Kuidas olid lood huvitegevusega Sinu kooliajal?

Teistsugused. Vähe- mate võimaluste ja valikutega. Keeru-lised. Ühelt poolt pidi palju ise nuputama ja looma, aga teisalt dikteeriti täpselt ette, kuidas peab astuma ja millist kaelarätti kandma. Erineva pealispinna all oli aga sama tuum, mis pakkus väljundeid muusikas, luules, liikumises... Ei mäleta, et kunagi igav oleks olnud. Tegime bändi, laulsime kooris, muusikal jõudis lavale pea igal aastal. Koolipeod ja klassiõhtud olid väga oodatud

sündmused, sest alternatiivi neile ei olnud.

Kui Sulle antaks võimalus mingisugusele sootuks teistsugusele töökohale asuda, siis mis see oleks?

Grimmikunstnik.

Millega tegeled oma vabal ajal?

Laulan Haapsalu kammerkooris, loen, käin teatris ja kontsertidel. Mulle meeldib ujuda ja rattaga sõita. Eriti naudin pere ja sõpradega ajaveetmist ja reisimist. Töörohetel perioodidel võtan aga vahel endale lihtsalt mittemidagi-tegemise päeva, millest püüan isegi mõtlemise välja lülitada.

Tundub, et Sa ei väsi iial olemast positiivne, alati tuled vastu nägu naerul ja tervitad rõõmsalt. Kuidas Sa seda suudad?

Ikka väsin. Ka minul on päevi, kui tunnen end maailma kõige õnnetuma inimesena, aga nendest väsin veel rohkem. Nii ongi lihtsam olla positiivne. Pealegi sõltub palju peegeldamisest.

Muide, Läänemaa Ühisgümnaasiumi õpilaste seas ei ole teretamine just moekaup. Seda enam on lahe seda väikeseks rõõmuks ära kasutada.

Nimeta oma lemmikud muusikapalade, filmide ja raamatute hulgast.

Kõikidest nendest valdkondadest on ühte väga raske välja tuua, eriti raamatute puhul, sest ma olen suur lugeja ja mul on palju lemmikuid. Esimesena meenub momendil George R. R. Martini „Jää ja tule laul“. Nimetan ära ka Gretchen Rubini „Õnneprojekti“. Olen saanud sealt palju ideid oma tundide ettevalmistamiseks ja vastuseid küsimustele positiivsuse kohta.

Filmidest on enim korduvkasutuses ilmselt „Love Actually“, sest meil on sõpradega kombeks seda jõulude paiku vaadata. Nii et hea põhjus kokkusaamiseks ja pigem rituaal kui film. Seriaalidest on mu praegune lemmik „Downton

Abbey“, sest naudin väga peent inglise huumorit, stiili ja sõnade mängu.

Muusikutest ja muusikast saab seekord nimetatud Arvo Pärt ja „Für Alina“. Esiteks Pärt on Pärt. Ja teiseks meelitas Anneli, kellega jagame koolimajas üht kentsakat kapiseina, sellega välja meile mõlemale õige meeoleolu.

Kas sa soovid midagi öelda meie kooliperele?

Märgake rohkem ja vinguge vähem. Puhas ja ilus koolimaja ei ole

enesestmõistetav.

Päriselu ei alga pärast gümnaasiumi lõpetamist, see juba käib. Vilistlastena kokkutulekul meenutamise ja õhkamise asemel avastage oma kooliga seostuvaid ägedaid asju siin ja praegu.

LUG Nostalgia Disko 70's
Foto: Markus Sein

Fotol: Mairi

Naeratused peegeldavad naeratusi ja rõõm on nakkav. Mul on õnn olla ümbritsetud väga paljudest vägevatest, andekatest ja rõõmsameelsetest inimestest – püüa siis nende keskel pikalt näiteks vinguda!

VAHETUSÕPILASENA JÕGEVA GÜMNAASIUMIS

REGINA LUKK

Mina veetsin ühe õppenädala, 12.-16. jaanuar, Jõgevamaa Gümnaasiumis. Tegemist oli riigigümnaasiumite vahelise õpilasvahetusega.

Enne vahetusnädalale minekut sain valida endale kõige sobivama ja meeldivama klassi 12. klasside hulgast. Valisin klassi, mille õppeained sobitusid minu omadega kõige enam ning seetõttu oli mul veidi lihtsam uues koolis hakkama saada. Lisaks oli see klass, kus mina õppisin, ka õpilaste arvu poolest kooli kõige väiksem klass (15 õpilast), nagu on ka minu klass LÜGis (18 õpilast).

Esmaspäev oli minu jaoks hirmutavaim päev. Kõige enam tekitas küsimusi see, kuidas mind seal klassis vastu võetakse. Vastu võeti mind hästi, sain endale kohe pinginaabriks ühe väga toreda tüdruku, kellega istusin kogu ülejäänud nädala.

Teisipäev oli minu jaoks pigem harjumise päev. Suhtlesin klassikaaslastega ja sain klassi kohta huvitavaid asju teada. Õppisin ka ära, millisel korrusel mis klassid paiknevad ning millistes klassides on minul tunnid. Teisipäev oli huvitav ka selle poolest, et mul oli valikaine tund, milleks oli „Kirjandus ja film“, kuid selgus, et minu klassist polnud seal ühtegi õpilast, seega sain tuttavaks ka õpilastega teistest klassidest. Meil LÜGis on see suunaine ja kogu klassile.

Kolmapäevaks olin aru saanud, et õppesüsteem on Jõgevamaa Gümnaasiumis peaaegu et samasugune nagu meie koolis.

Neljapäeval õppetunde ei toimunud. Selle asemel toimus maakondlik infopäev „Vaade tulevikku“, mis oma formaadilt sarnaneb veidi Läänemaa infomessiga „Oma rada“. Meile oli infopäev kohustuslik, sest see oli asendus koolitundidele. Kuulasime aulas erinevate kutsekoolide ning kõrgkoolide lühitutvustusi ning hiljem saime töötubades koole lähemalt uurimas käia. Lisaks sai iga õpilane valida kaks töötuba. Mina valisin Tartu Ülikooli ja Tartu Tervishoiu Kõrgkooli õpitoa. Esimeses õpitoas rääkisime me õppimisvõimalustest, kuidas minna tudengivarjukuks ja palju muud. Teises õpitoas saime ise määrata enda veregruppi, mis ühtlasi oli väga hariv, sest saime õppida ka sama teema kohta teooriat.

Reede oli viimane ja ühtlasi kõige kurvem päev. Hetkeks oli tunne, et just jõudsin ma kogu koolikeskkonda sisse elada ja juba sai kogu nädal läbi. Asjad tuli kokku pakkida ning aeg oli koju tagasi sõita. Olen äärmiselt rahul, et võtsin vastu otsuse minna vahetusõpilaseks teise riigigümnaasiumisse, sest see avardas mu nägemust sellest, kuidas toimub õppetöö korraldus mujal. Et asi ei oleks ühepoolne ja ebavõrdne, siis märtsi teisel nädalal tuleb ka meie kooli Jõgevamaa Gümnaasiumist vahetusõpilane.

Autor: Jaana Schmidt

KÕIK ON HÄSTI

Kõnekonkursi üks nominentidest, Karl Peetris (12.H)

Tervist austatud koolipere, mina olen Karl. Olen lihtne ja positiivselt meelestatud kolmeline õpilane, kes kannatab samamoodi koolist tuleneva stressi ja magamatuse käes. Olen oma positiivse elu jooksul näinud nii mõndagi huvitavat ja harivat. Lihtsate näidetena võin ära mainida sellised sündmused: "Pühasibulate ülestõus" 2007. aastal Tallinnas, mida võidakse tunda ka nime all "Ühe mõttetu ja sobimatu kuju äraviimine, millest algas mäss". Järgmisena võin nimetada "Püha Reformierakonna kiusamine" 2012. aastal ning ka seda tuntakse teise ja huvitavama nime all – "Suvaliste pleikarite skeemindus ja Silver Kuninga ülestunnistus". Neid sündmusi, mida minu noored silmad on pidanud nägema, on veel ja küll, kuid tänane päev ei ole selleks, et rääkida meie kangelasliku rahva kannatustest, vaid sellest, mis on meie pisikeses ja kokkuhoidvas riigis hea.

Me oleme oma ühe koma millegi rahvaarvuga individuaalselt kõik väga olulised ning seda oskab meie valitsus ja riigimees kõrgelt hinnata. Seetõttu loetlen mõned positiivsed küljed teile.

Esiteks. Kuigi Sotsiaaldemokraatliku erakonna esimees Sven Kõögimikser soovib tõsta alampalga 800 euroni, andmata selgitusi, kuidas ja mismoodi tekib selline raha ning millist mõju võib see avaldada hiljem (pidades silmas raha väärtuse langust, hindade kerkimist), on siiski kõik hästi.

Teiseks. Kuigi Savipäts, kes armastab vabal ajal uisutada ja laristab ühe klipi peale koguni 35000 eurot ning teeb seda maksumaksja raha eest, on rahvas rahulikult diivanil ning kõik on hästi.

Kolmandaks. Kui 2014. aasta sügisel rööviti meie poolprügiselt ja hooldamata riigipiirilt kodanik nimega Eston Kohver, ärkas alles siis mingi osa uinunud seltskonnast ja teadvustas, et piiri oleks vaja puhastada ja sedagi hakati tegema teokiirusel. Kuid mis te nüüd! Me oleme ju noor riigike ja kõige suurem probleem valitseb Tallinna auklikes tänavates, mitte ohus, mis tuleb ida poolt. Kõik on ju ikkagi päris hästi.

Neljandaks. Kui Juku-Nuku Raid kirjutas räigema teose, kui oleks olnud sobilik, löödi mees kohe selle peale risti, ilma et laiem üldsus oleks proovinud mõista tema teksti ja öeldut. Milleks? Me oleme demokraatlik riik, kus rahul ollakse ainult siis, kui endal on hea ja kui saab kellegi hukka mõista, ilma et oma ajujubinaid natukenegi pingutama peaks, üritamaks näha, mis varitseb meid selle ohtliku päriselu barjääri taga. Kuid ei, me paneme kellegi paika, kuna kuskil keegi ütleb, et nii oli vää. Võib-olla on ütlejäl isegi õigus, aga me ei mõtle enam ise. Me täidame masinlikult kellegi kõrgema isiku ettekirjutusi, saamata aru, et see oli käsk. Ja päeva lõpuks, kui raske mitteteadlik käsutäitmine lõpetatud, saame öelda, et kõik on hästi.

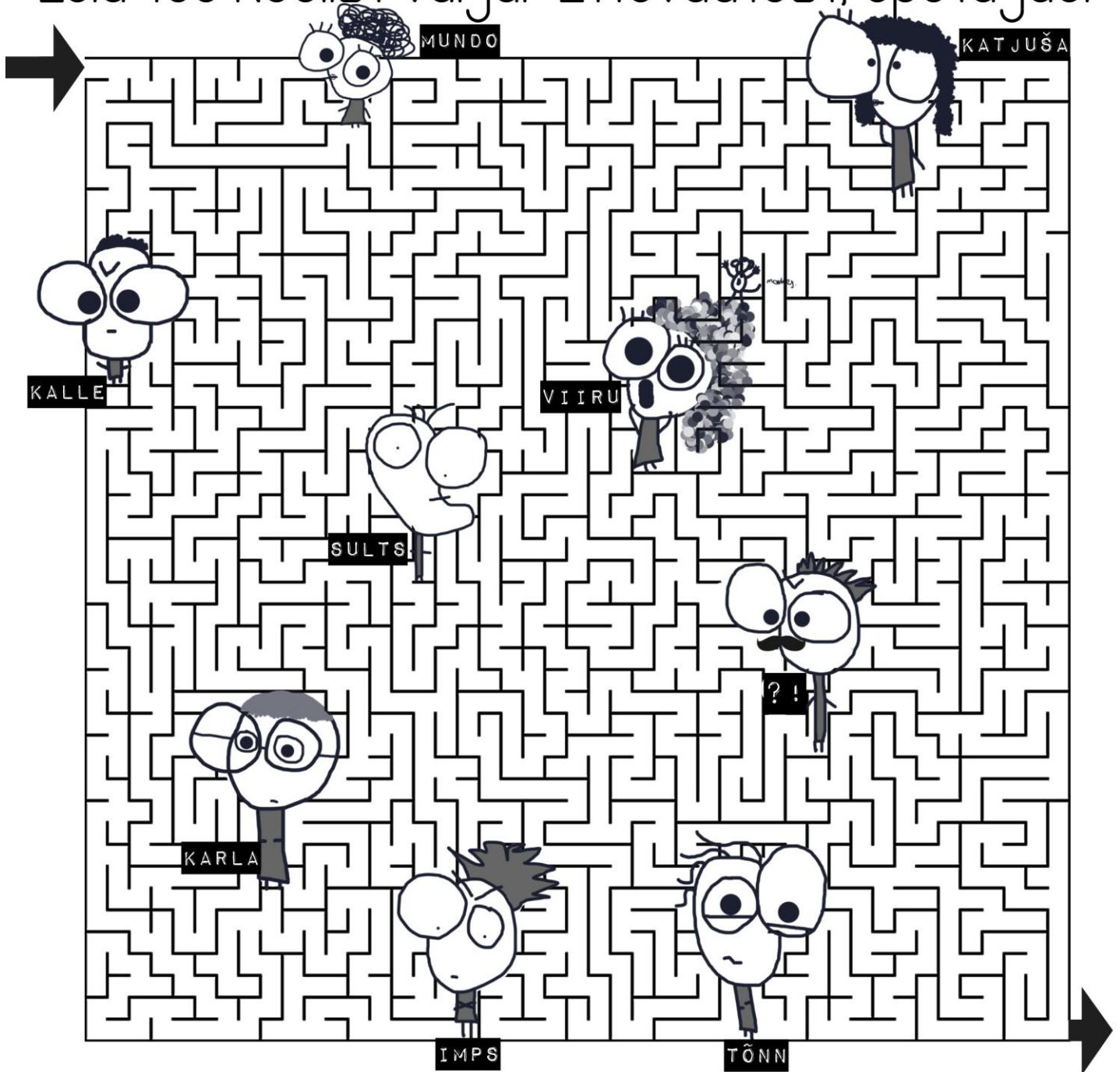
Viiendaks. Kuigi oleme kõva E-riik ja juba iga 7-aastase taskus huugab mõni iblad ja iföön, ühendatud tasuta WiFi-ga, käib pidev sotsiaalne suhtlus ainult läbi lõustaraamatute, piuksude ja instapsühhogrammi fotode ning kõik see muudab tegelikkuse tunduvalt kurvemaks: inimesed on tõrjutud, masendunud ja enesekesksed. Keegi ei aita neid, kuna kõigil on kiire, kõigil on töö või raha või meigi taha peidetud mitte kõige ilusam näolapp. Kõik teie, nemad ja eelkõige meie oleme valedes arusaamades kinni ja kannatame. Kõige rohkem kannatavad aga noored, kes otsivad elus oma kohta, oma väljundi! Ja siis te imestate, kui noored, kellele ei pöörata tähelepanu, kes vajaksid abi, hoolt, suunanäitamist ja eelkõige armastust (ja mitte ainult vanemlikku armastust, vaid armastust, mis peaks kiirgama meist kõigist kõikidele), hakkavad nad valimatult tapma, pussitama ja vägistama seda katki kasvanud ühiskonda, kus puudub mõistmine. Isegi sellised teod matame kiiremas korras maha ja ütleme vaid, et tänapäeva noored peaksid mängima vähem arvutimänge, mitte olema nii laisad ja keskendumata tähtsale! Sellise pinnapealse lausega piirdub kõigi arvamus, see ei vii reaalsuses kuhugile ja rõõmsalt võime hüüda: "KÕIK ON HÄSTI!!!"

Kallid inimesed, ma siiralt loodan, et te mõistate neid häid asju, mida just eelnevalt loetlesin ja oskate ka ise vaadata neid teise pilguga. Ehk on just need viis punkti, millele rohkem tähelepanu pöörata, millega rohkem tegeleda ja ehk on tulevikus ka meil asju, mis päriselt on hästi.

Tartu rahu 95. ja Eesti Vabariigi 97. aastapäevale pühendatud kõnevõistluse žürii valis osalejate seast välja seitse nominenti, keda autasustatakse 25. veebruaril aktusel.

Nominendid on
Eva-Maria Brock 12.H
Grete Grauberg 12.H
Karl Peetris 12.H
Andree Prees 10.R
Rivo Reinsalu 12.SST
Britta Sool 10.M
Lisete Ulla 10.M

Leia tee koolist väl ja! Ettevaatust, õpetajad!

Kaunist vägevat vaheta Ega!
Pühake põhjalikkelt!